(Folytatás az előző oldalról)
bemutatott paneltüzek pedig csak fokozták bennem a félelmet.

Nem vagyok egy jogi szakértő, de az nyilvánvaló volt, hogy a törvény adta lehetőségek alapján semmit sem tehettem annak érdekében, hogy változtassak a helyzeten. Amikor viszont már elegem lett abból, hogy rettegésben élem az életem, s hogy a házban mindenki, akivel csak találkozom, hasonló félelmeiről beszél, feltettem magamnak a kérdést: hát fogok én egy ilyen félnótástól függeni? Hagyhatom-e, hogy rettegésben tartson egy egész házat, több száz embert? Talán normális dolog, hogy annyian ki vagyunk szolgáltatva egy közveszélyes őrült szeszélyeinek, miközben senki nem tehet semmit? Nem, ezt nem engedhetem… Ha ebben a hatalmas demokráciában mindenkinek olyan sok joga van, akkor nekem és a tisztességes lakótársaknak is joguk van békében és nyugalomban élni! Mi költözzünk el, ha csak ennyit szeretnénk? Az a kretén sajnos nem tette meg ezt a szívességet – gyanítom pénzük se lett volna rá.

Végül sikerült annyira felhergelnem magam, hogy elhatároztam, mindenképpen teszek valamit, hogy ennek vége legyen. És aki ismer, az tudja: ha én egyszer a fejembe veszek valamit, azt előbb-utóbb véghez is viszem…

Esténként figyelni kezdtem a srácot – mikor megy el otthonról, merrefelé jár, mikor jön haza, mit csinál. A házunk környékén elég sok volt a fa, bokor és sövény, melyek árnyékában meghúzódhattam, bár a márciusi kora este részben így is eltakart. Hamarosan azon kaptam magam, hogy nap nap után követem, egészen addig, míg felszállt egy járműre vagy betért valahová. Úti célja nem egyszer a lakótelep másik szélén álló kocsma volt, ahol hasonlóan kétes elemekkel piáltak, cigiztek és óbégattak. Ilyenkor rendszerint meg sem álltak addig, míg le nem itták magukat a sárga földig – ráadásul a gyagyás gyerek mozgásán és gesztusain már az érkezése előtt látszott, hogy minden bizonnyal belőtte már magának az aznapi adagot. Részeges haverjai előtt szintén előszeretettel szidta a „kurva házat”, ahol „mindenki utálja és cseszegeti” őt. A felmenőink meglehetősen durva emlegetése mellett egyszer azt is kijelentette, hogy ha kiteszik a szűrét a házból, akkor egészen biztos, hogy egy éjjel a lakókra gyújtja azt. S mintha csak gyakorolna, úgy gyújtogatott fel sorra újságpapírt, ruhát, rongyokat, szemeteskukákat – ami csak éghető volt, és a keze ügyébe került.

– Abból ugyan nem eszel – gondoltam magamban, és szinte forrt a vér az ereimben, ahogy lüktettek a bőröm alatt. Hazáig követtem a bizonytalan mozgású gyereket, árgus szemekkel figyelve minden lépését, egészen addig, míg bement a kapun és eltűnt a liftben. Ezúttal lehet, hogy nem talált semmit a lépcsőházban, amit érdemes lenne meggyújtani, vagy egyszerűen csak nem látta még elérkezettnek az időt, hogy mindenkire rágyújtsa a házat – nem tudtam, de nem is állt szándékomban kivárni.

Másnap este ugyanúgy lesben álltam a ház melletti sövény mögött, mint azon a héten minden nap, de a dilis csak nem jött, pedig elég sokat vártam rá. A következő este azonban ismét feltűnt valamikor fél tíz körül, a szokásos formájában, sután lépdelve, de törtetve, mint egy tulok. Látszott rajta, hogy az agya el van borulva, és nincs teljesen tisztában a környezetével, mint az általában lenni szokott kábítószer-fogyasztás után. Az útja, ahogy előre sejtettem, megint a kocsmába vezetett, ahol vagy másfél órán át tombolt a többi jómadárral. Bár az éjszaka hideg volt, türelmesen vártam – az idő amúgy száraz volt, ami megkönnyítette a dolgomat. Tizenegy óra után, amikor a srác végre otthagyta a kocsmát, szorosan a nyomába szegődtem.

A hazafelé vezető úton, miközben olyan közel haladtam mögötte, amennyire csak mertem, igyekeztem végig csendben mozogni és takarásban maradni. Talán túlzásba is vittem a nagy óvatosságot, hiszen a kretén valószínűleg még azt sem vette volna észre, ha véletlenül megbotlok, és orra esek, de nem akartam feleslegesen kockáztatni. Amikor a házunktól nem messze lévő kiserdő széléhez érkeztünk, ahol egy szakaszon a fák között vezetett az út, az utca felől pedig a magasra nőtt sövény borította ránk jótékony árnyékát a lámpák fénye elől, megnyújtottam a lépteimet, és amilyen halkan csak tudtam, a részeg gyerek mögé lopóztam. Ahogy körülnéztem, megnyugodva konstatáltam, hogy egyetlen árva lélek sem jár a közelben. Áldozatom még akkor sem vett észre, amikor már csak egy méterrel jártam mögötte. Ekkor vettem egy nagy levegőt, és hátulról rávetettem magam.

Kiáltani sem volt ideje, ahogy hirtelen lerántottam és teljes súlyommal ránehezedtem, a fejét pedig a földhöz csaptam, hogy az orra törött belé. Nem ájult el a piszok, de mire feleszmélt volna már rajta térdeltem és mindkét kezemmel olyan erősen szorítottam a torkát, ahogy csak bírtam. Hamar rá kellett jönnöm, hogy nem is olyan egyszerű valakit hátulról megfojtani… A fickó ugyan egyetlen hangos szót sem tudott kipréselni magából, a bőrkesztyű viszont kissé csúszott a kezemen az izzadtságtól, így nem tudtam elég erőt kifejteni. Ekkor egyik karommal hátulról átkulcsoltam a nyakát, míg a másik kezemet a szájára tapasztottam, nehogy segítségért kiálthasson. Ahogy tiszta erőből szorítottam és húztam hátrafelé a nyakát, éreztem, hogy lassan a végét járja. Addig nem nagyon kapálózott, mivel ideje sem igen volt rá, de akkor, mintegy utolsó leheletével, minden maradék erejét összeszedve próbált lerázni magáról. Erre én jó keményen beletérdeltem a gerincoszlopába, és még határozottabban szorítottam a torkát a karommal, egyre jobban hátrafeszítve, hogy szinte roppant. A fickó nyilvánvalóan szenvedett – tudtam, hogy a haláltusáját vívja, mégsem voltam képes igazán sajnálni.

Furcsa mód az jutott eszembe, hogy még régen, a falunkban tartott disznóvágások alkalmával mennyire sajnáltam szegény állatokat, amikor levágták őket, s milyen nehezen viseltem a sírásukat, mielőtt végzett velük a kés. Jómagam csupán egyszer öltem disznót, azt is csak a barátok unszolására, de olyan mély nyomot hagyott bennem a dolog, hogy elhatároztam, soha többé nem fogom megismételni. Ezt az embert azonban mégsem tudtam őszintén sajnálni – inkább arra gondoltam, hogy rengeteg másikat szabadítok meg egy ilyen közveszélyes őrülttől, ettől a semmirekellőtől, aki egyáltalán nem tisztel másokat, inkább csak élősködik rajtuk. Végre úgy éreztem, a saját kezemben van a sorsom, nem valaki máséban, akit önmagán kívül senki sem érdekel. Ez a gondolat erőt adott, hogy véghezvigyem, amibe belekezdtem, s egészen addig szorítsam a fickót, míg ki nem leheli a lelkét. Amikor már egyáltalán nem mozdult, elengedtem, és ellenőriztem az életjeleit – nem volt kétségem felőle, hogy halott volt.

Bármennyire nem tudtam sajnálni, egy fél percig csak térdeltem mellette, magam elé bámulva. Még fel kellett fognom, mit tettem – de ami történt, megtörtént, már nem lehetett visszacsinálni.

– Megérdemelte a szemét – gondoltam magamban. – Lehet, hogy néhány embernek hiányozni fog, a többieknek viszont csak szívességet tettem azzal, hogy megöltem. Többé senkinek sem kell félnie tőle.

Aztán hirtelen feleszméltem, hogy megláthatnak – ahogy felkaptam a fejem, a távolból egy autó reflektorának fényét láttam átszűrődni a sövény sűrű ágai között, s nem is olyan messziről beszélgetés hangjai hallatszottak. Továbbra is laposan kúszva megragadtam a hulla grabancát, és behúztam a bokrok közé, nehogy túl hamar észrevegyék. Körülnéztem, majd egy utolsó pillantást vetettem a mozdulatlan testre, és az árnyékban settenkedve kilopóztam a kiserdőből. Azután már normális léptekkel tettem meg az utat hazáig, s úgy tűnt, senki sem vett észre. Az összes ruhámat bedobtam a mosógépbe, és azonnal kimostam őket, közben háztartási kekszet majszoltam elmélyülten. A gondolataim természetesen az elmúlt egy óra eseményei körül forogtak, és még lefekvés után sem hagytak nyugodni. Talán mondanom sem kell, hogy aznap éjjel egy percet sem aludtam…

Másnapra azonban olyan, számomra is megmagyarázhatatlan nyugalom telepedett rám, amit talán még sohasem éreztem azelőtt. A holttestet persze hamar felfedezték – már kora reggel láttam az ablakból a helyszínelésre kiérkezett rendőrautókat, és a körülöttük összegyűlt, izgatottan társalgó embereket. Én azonban nem tettem úgy, ahogy gyakran a fifikás gyilkosok a tévében: nem mentem le kíváncsiskodni közéjük, úgy téve, mintha nem tudnám, mi történt, és az esetet megvitató lakók társaságát sem kerestem. Nem voltam büszke arra, amit tettem, de különösebben nem is éreztem magam bűnösnek. Csak szerettem volna úgy élni, ahogyan azelőtt. Ennek fényében nem tettem semmi mást, mint hogy a szokásos időben elmentem dolgozni, mint minden hétköznap reggel.

Mire délután hazaértem már nyoma sem volt a reggeli felhajtásnak. Megkönnyebbülten sóhajtottam, remélve, hogy most már tényleg elfelejthetem az egészet, és mindannyian békésen és nyugalomban élhetünk tovább a házban. Már éppen szerény kis vacsorám elkészítéséhez fogtam, amikor csengettek. Két, civil ruhás nyomozó volt az. Én persze nem döbbentem meg a megjelenésükön, hiszen számítani lehetett rá, hogy végigjárják az épületet, ahol az elhunyt lakott. Mint mindenkitől, tőlem is megkérdezték, ismertem-e az áldozatot, mire azt feleltem, hogy csak futólag. Azt egy percig sem próbáltam tagadni, hogy nem volt a szívem csücske, de ezzel nagyon sokan voltak még így a házban. Amikor arról érdeklődtek, hol voltam előző este, azt válaszoltam, hogy otthon, mint általában. Erre a rendőrök még egyszer rákérdeztek, biztos vagyok-e benne – ezt már kissé furcsának találtam, de kitartottam az állításom mellett, noha elismertem, hogy senki sem tudja alátámasztani azt. Amikor viszont nekem szegezték, hogy az egyik lakó a negyedikről látott tizenegy után hazaérni, már nem tudtam mit mondani – a következő, nem túl meggyőző mondaton kívül: „Talán összetévesztett valakivel”. Mindkét nyomozó áthatóan nézett rám, mégsem kutatták át a lakást, mint számítottam. Csupán annyit kértek, mutassam meg a fürdőszobát, ahonnan egyikük egy zacskóba helyezett hajszállal bukkant elő – az én hajszálammal. Azután a másik szigorú tekintettel annyit mondott, hogy ne hagyjam el a tartózkodási helyem, amíg nem értesítenek, majd távoztak.

Ezek után már egyáltalán nem volt étvágyam. Tudtam, éreztem, hogy elkaptak, pedig én olyan óvatos voltam, amennyire csak lehetett. Kést vagy egyéb eszközt is azért nem használtam, hogy ne legyen gyilkos fegyver, ami nyomra vezet. És mégis, úgy tűnt, máris lelepleződtem.

– Hiába, aki amatőr, az amatőr – sóhajtottam. – Ha valakinek nincs gyakorlata valamiben, az könnyen hibázik – gondoltam magamban, és az ágyamon végigdőlve megadtam magam a sorsomnak.

Ahogy sejtettem, másnap jöttek is értem a rendőrök, ezúttal már letartóztatási paranccsal és egy pár bilinccsel, amit a hátam mögött a karomra tettek. Így vezettek végig a lépcsőházban, egy rendőr előttem, egy pedig mögöttem, miközben a lakótársak közül néhányan megrökönyödött arccal, meredten néztek felém. Ekkor szégyelltem magam igazán először, s nem mertem viszonozni a tekintetüket, inkább lehajtott fejjel ballagtam tovább, egészen a rendőrautóig. *A kocsi ablaka mögül még visszanéztem a ház felé, és arra gondoltam, hogy ha én nem is, de legalább a többiek békében és valóban szabadon élhetnek tovább.*

A bírósági tárgyalás rövid volt, hisz voltaképpen nem volt miről tárgyalni. A rendőrök által a fürdőszobámból elhozott és a holttesten talált hajszálaim összehasonlítása során a DNS-teszt egyértelműen kimutatta, hogy én követtem el a gyilkosságot, amit nem is tagadtam. Még csak ügyvédet sem kértem, teljesen felesleges formalitás lett volna. Az ítélet kihirdetése előtt még szólhattam a saját érdekemben az utolsó szó jogán, amivel éltem is. Elmondtam a halott srác apja és még néhány lakótársunk előtt, hogy őszintén sajnálom, amit tettem, de sohasem vetemedtem volna ilyesmire, ha a fickó nem tartja rettegésben az egész házat. Mintegy költői kérdésként felvetettem:

– Vajon mit tehet az ember, ha a törvény lehetővé teszi, hogy egy labilis és elmeállapotában alaposan megkérdőjelezhető ember szabadon tevékenykedjen, ugyanakkor a tisztességes állampolgárokat nem képes megvédeni az általa képviselt veszélytől?

Néma csend volt a válasz. Ennek ellenére bűnösnek találtak előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölés tettében, és az arra minimálisan kiszabható nyolc évet kaptam. Mintha csak én lettem volna a visszaeső bűnöző, a hidegfejű gyilkos, aki bármikor újra ölhet, és akitől félni kell, nem pedig az az őrült, aki beszámíthatatlanságával és kiszámíthatatlan viselkedésével közveszélyes volt az egész társadalom számára…

Amikor kivezettek a teremből, a fiú apja szúrós szemmel, de némán bámult rám – bár úgy tűnt, legszívesebben ott helyben nekem ugrana. Egy páran a jelenlévő hat-hét lakótárs közül ellenben felém mosolyogtak, és halkan azt rebegték: „Köszönjük!” Láttam rajtuk, hogy tényleg hálásak nekem, és őszintén sajnálják, hogy ezért nekem kell bűnhődnöm. A meghatottságtól könnyek szöktek a szemembe, és valahogy én is kipréseltem magamból egy halovány mosolyt. Majd visszapillantottam az apára, aki továbbra is mereven nézett, majd miután álltam a tekintetét, lehajtotta a fejét, és szomorúan elballagott.

Így hát van, aki számára hóhér, mások számára pedig hős lett belőlem, holott egyikre sem vágytam sohasem. Nem akartam én ártani senkinek, csak tisztességben és nyugalomban élni és dolgozni, semmi több. A lényegen azonban ez mit sem változtat: egy cellában ülök még vagy nyolc évig, miközben a lakásom és vele együtt szinte mindenem oda, beleértve a fiatalságomat. Egy lehetséges paneltüzet ugyan sikeresen megakadályoztam, de most rengeteg időm lesz azon gondolkodni: vajon megérte?

Az Aposztróf Kiadó és a Corvin Művelődési Ház 2009. évi közös novellapályázatának sajtódíjas műve

A Corvin Művelődési Ház – Erzsébet-ligeti Színház programjai

1165 Hunyadvár u. 43/B. • Telefon: 401-3060

PROGRAMJAINKBÓL:

• **December 11-én** 19. óra – **Anyám Tyúk, avagy az ember tragédia** színházi előadás, **a L'art pour l'art Társulat** vendégjátéka – szereplők: Dolák-Saly Róbert, Laár András, Pethő Zsolt, Szászi Móni

• **December 16-án** szerdán 18 órakor - **Ó-Mátyásföldi Kultúrkaszinó** A Corvin Művelődési Ház – Harmónia termében – KARÁCSONYI MEGLEPETÉSEK – ADVENTI KÉSZÜLŐDÉS – meghitt találkozó, kötetlen beszélgetés. Házigazda: Dr. Jeszenszkyné Gallai Gabriella

• **December 17-én** csütörtökön 19-kor – Karácsonyi Jazz Gála – Az Intermezzo trio a Jazz klubban; Sztárvendég: Muck Ferenc (1000 Ft)

• **December 20-án** 15 órakor – **Ünnepi Nóta Hangverseny** – Operett egyvelegek, magyar nóták, cigánydalok. A fellépők között: Buffó Rigó Sándor, Berki Péter, Fátyol Tivadar, a 100 tagú szólistái, valamint Bagdi Erzsi, Erdős Melinda, Lukács Gábor... (Belépő: 1400 Ft);

BETHLEHEMES ÉLŐJÁSZOL december 21-től 27-ig a Corvin Művelődési Ház és a Varázsműhely Művészeti Alapítvánnyal közös szervezésben. Az Erzsébetligeti Színház előtt 2009-ben is felállítjuk **a Kerület Karácsonyfáját és a Betlehemi Jászolt** életnagyságú szoborcsoporttal és a karámban élő állatokkal (boci, szamár, bárányok, kecskék). A ligetben állatsímogató, élő népzene fogadja a látogatókat pogácsa, mézeskalács, forró tea és forralt bor mellett. **Megnyitó ünnepség: 21-én 17 órakor**, köszöntőt mond: **Kovács Péter** XVI. kerületi polgármester és **Kovács Raymund** alpolgármester.

SZILVESZTERI PARTY – december 31-én 20 órától – Irígy Hónaljmirigy, Copacabana – brazil tánc show, Karaoke – Coctail Bár, Disco – Dj. Steve, **svédasztalos vacsora** és meglepetés ínyencségek, Perfect Party Company zenekar – részletek a címoldalon;

Előzetes: Január 31. 18-kor – **A Zongorista és Én – Zsédényi Adrienn – Újévi Koncert;** Ismert világslágerek és igazi klasszikusok...

Mi mennyi a piacon?

(december első hetében)

	Bosnyák tér	Sashalom
Burgonya	80-98 Ft	60-148 Ft
Hagyma	100-160 Ft	98-198 Ft
Sárgarépa	130-198 Ft	98-298 Ft
Fehérrépa	398-498 Ft	398-598 Ft
Fejes káposzta	98-200 Ft	98-298 Ft
Kelkáposzta	200 Ft	198-298 Ft
Savanyú káposzta	360-400 Ft	250-300 Ft
Zeller	400 Ft	398 Ft
Karfiol	128-148 Ft	98-240 Ft
Karalábé	150 Ft	120 Ft
Paradicsom	248-400 Ft	248-498 Ft
Paprika	350-400 Ft	398-498 Ft
Gomba	298-440 Ft	498 Ft
Padlizsán	498 Ft	398-498 Ft
Dióbél	1200-1600 Ft	1298-1698 Ft
Mák	600-1200 Ft	550-800 Ft
Cékla	98-220 Ft	198 Ft
Gesztenye	850 Ft	598-998 Ft
Szaloncukor	749-1100 Ft	880-980 Ft
Alma	48-150 Ft	98-198 Ft
Körte	198-498 Ft	378-498 Ft
Szőlő	300-598 Ft	398-698 Ft
Narancs	250-398 Ft	198-498 Ft
Mandarin	198-348 Ft	298-498 Ft
Citrom	350-398 Ft	498-598 Ft
Grapefruit	198-498 Ft	498 Ft
Banán	248-400 Ft	328 Ft
Kivi	198-548 Ft	298-498 Ft
Tyúk	498-598 Ft	650-698 Ft
Tojás	29-32 Ft	29-36 Ft
Csirkemell	850-960 Ft	998-1150 Ft
Csirkecomb	648-698 Ft	790-1050 Ft
Pulykamell	1298 Ft	1480 Ft
Sertés darálthús	698-898 Ft	1090 Ft
Karaj	1300 Ft	1250 Ft
Oldalas	1080-1200 Ft	998 Ft
Dagadó	1150 Ft	1090 Ft
Comb	1200-1300 Ft	1090 Ft
Bőrös malaccomb	800-960 Ft	880-1080 Ft
Rostélyos	1500 Ft	1280 Ft
Felsál	1800 Ft	1950 Ft
Hurka	880-1600 Ft	1030 Ft
Élő ponty	950 Ft	1140 Ft
Pontyszelet	1690 Ft	1950 Ft
Házi tej	200 Ft	180 Ft

Aktuális receptünk

Párolt felsálszelet

Hozzávalók: 4 szelet felsál, 1 fej hagyma, 1 kávéskanál liszt, fél dl paradicsomlé, 1 babérlevél, fél dl olaj, só

A húst jól kiverjük, sózzuk, lisztbe forgatjuk, forró olajon hirtelen pirosra sütjük, letakarva félretesszük. A hagymát apróra vágjuk, olajon üvegesre pároljuk, meghintjük liszttel, megpirítjuk és hozzáöntjük a paradicsomot. Megpirítjuk, beletesszük a babérlevelet, 2 dl vízzel felforraljuk. Belerakjuk a húst, és puhára pároljuk. Időnként megforgatjuk, a forró vizet pótoljuk. Köretnek párolt főzeléket, vagy krumplipürét adunk hozzá.

Jó étvágyat kívánunk!

ZUMBA FITNESS. A Zumba a világ legújabb fitness trendje. Ha szeretsz táncolni, szereted a latin zenét, és szeretnél jó hangulatban edzeni, gyere és próbáld ki a Zumba fitnesst. A Zumba nem aerobic óra, inkább egy zsírégető, kardio jellegű, pörgős táncóra, bemelegítéssel és nyújtással, változatos koreográfiákkal, és az aktuális divat szerinti dél-amerikai zenékkel. **Jelentkezni és érdeklődni: a 06-70-612-9516-es telefonszámon**. Órák az Erzsébetligeti Színházban: hétfőnként 16.30-17.30-ig, keddenként: 11-12 óráig. Az órát tartja: Fodor Tamás – testépítés-fitness edző, testnevelő tanár és Fodorné Ferenci Eszter – táncsport oktató, táncművész.

Fogorvosi rendelő Cinkotán
fogszabályozás • tömések • kerámia betétek
kerámia héjak • igényes fogpótlások
szájsebészet • ultrahangos fogkőeltávolítás
dentalhigiéniai szaktanácsadás
fogfehérítés • gyermekfogászat
díjmentes állapotfelmérés • fogászati szűrővizsgálat
Előzetes időpontegyeztetéssel a várakozási idő minimális.
Tel: 400-11-67 Bp., XVI., Művezető u. 7.
Rendelési idő: H-P: 8-20-ig
Kellemes, nyugodt környezetben, garanciális szakellátással várja Önt és gyermekét:
dr. Bártfai Eszter és dr. Pável Júlia • www.bobdent.hu

Új igazgatója van a Corvin Művelődési Háznak

Abonyi János, az Oktatási Bizottság vezetője régi motoros a szakmában, korábban alpolgármesterként is ezt a területet felügyelte. A szoros testületi szavazás után gratulált Szabó Csillának, a Corvin Művelődési Ház újonnan megválasztott igazgatójának, majd elővett egy lezárt borítékot, és elmondta, hogy a bizottsági meghallgatás után „borítékolta” a majdani testületi döntés eredményét. S valóban, a borítékba rejtett cédulán a frissen megválasztott igazgató neve szerepelt (képünkön ezt mutatja az új igazgatónak – képünk jobb oldalán). Abonyi elmondása szerint ebben nincs semmi ördöngősség, némi gyakorlattal előre lehetett sejteni a hosszú és izgalmakkal teli döntés kimenetelét.

Alig csöndesedtek el a Bankó László művelődési ház-igazgató menesztésével gerjesztett indulatok, ismét nagy vitát váltott ki az Erzsébet-ligeti intézmény. Mint köztudott, a Corvin Művelődési Ház munkáját öt éve nagy odaadással irányító Bankó László szerződését (kinevezését) azért bontotta fel az önkormányzat, mert az igazgató a saját kollégáival nem tudott kijönni, és nem akart együttműködni. Pontosabban, meg is fordíthatnánk a sorrendet, és mondhatjuk azt is, hogy az igazgatóval a saját kollégái nem akartak együttműködni. Kétségtelen tény, hogy az elmúlt öt évben feltűnően nagy volt a fluktuáció az intézményben, és az is biztos, hogy a művelődési ház dolgozói közül sokan furcsa indokkal és furcsa körülmények között kapták meg a felmondásukat. Az önkormányzat eltökélt szándéka volt, hogy megpályáztatja az állást, ám egy pályázati eljárás lebonyolítása időt igényelt, ezért a pályázat idejére Bankó László korábbi helyettesét, a volt igazgató által az elbocsátása előtt szintén menesztett Jenei Mónikát bízták meg az intézmény ideiglenes vezetésével.

A fiatal igazgatónő nagy lelkesedéssel vetette magát a munkába. Szerencsére nem kellett széllel szemben küzdenie, hisz a kollektíva mögötte állt, mindenki beállt a sorba, és az új vezetővel már mindenki lelkesen együttműködött. A háttérben azonban zajlódtak az események: az önkormányzat által kiírt vezetői pályázat iránt ugyanis nagy volt az érdeklődés. Neves művészek, színészek, kiváló ajánlólevéllel rendelkező szakemberek jelezték, hogy érdekelné őket a feladat. Ebből is látszik, hogy a Corvin Művelődési Ház az elmúlt években komoly hírnevet szerzett magának a főváros kulturális életében.

Az új vezető személyéről december 2-án döntött testület. Azt sejteni lehetett előre, hogy a választás nem lesz egyszerű dolog. A pályázók 13-an voltak, de a pályamunkák ismeretében körülbelül 4-5 jelentkező bízhatott igazán a végső sikerben. Az év utolsó (legalábbis a munkaterv szerinti utolsó) ülésén harmadik napirendi pontként tárgyalta a testület a pályázatokat. Egyesével valamennyi jelöltet meghallgatták (nem jött el mind a 13 pályázó, néhányan ugyanis sejtették, hogy esélytelenek az igazgatói posztért folyó harcban.), majd megkezdődött a szakmai vita. Mivel frakciókon belül sem egyeztek a vélemények, a polgármester a végső döntés előtt frakciószünetet rendelt el (ahol a frakciótagok megtárgyalhatják egymás között a döntési szempontokat).

Végül a közel 3,5 órás procedúrát követően megszületett a döntés, az elkövetkezendő négy esztendőben a Kulturális Minisztériumban, a MOL-nál, illetve legutoljára a Honvéd Színháznál megbízott vezetőként dolgozó Szabó Csillára esett a képviselők választása. Az új vezető január 15-én veszi át a ház vezetését, addig még ezt a feladatot a Bankó László igazgató távozását követően a vezetéssel ideiglenesen megbízott Jenei Mónikának kell ellátnia. **(H)**

Táncolni egészséges

50 ÉVES A MAGYAR TÁNCSPORT – ismertebb nevén a versenytánc, sikereit fémjelzi több Európa- és világbajnoki helyezett páros, valamint a magyar művészeti sportág világbajnokai Törökgyörgy Melinda és Mauricio Veskovo.

A kezdetektől napjainkig aktívan a versenyzésben és az oktatásban vállalt szerepet az első hivatalos magyar bajnokpáros László Attila és Módy Júlia, mind a ketten a Magyar Táncművészeti Főiskola pedagógus képzésében vállaltak pionír szerepet.

A Dance World Studio International hazai és külföldi tánc szakemberek eredmény centrikus és sikeres összefogása a professzionális oktatás érdekében. Az alkalmazott nemzetközi tananyag megfelel az európai iskolarendszer követelményeinek. Céljuk az egészség, a művészet és a sport iránt érdeklődő aktív közönség foglalkoztatása. Minden érdeklődőt szeretettel várnak az Erzsébetligeti-színházban.

LATIN TÁNCKLUB: Iskolásoknak (alsó tagozat): kedden és csütörtökön 17-18 óra között; Iskolásoknak (felső tagozat): kedden és csütörtökön 16-17 óra között; Diákoknak: csütörtökön 18-19 óra között; Felnőtteknek: csütörtökön 19.30-21:00 óra között.

ZUMBA FITNESS (a legújabb latin fitness program): November 2-től: hétfőn 16.30-17.30 óra között, kedden 11-12 óra között

Művészeti vezető: László Attila – az angol, magyar, német és osztrák táncpedagógusok szövetségének vizsgázott tanára, többszörös magyar bajnok. Tanáraink: Fodor Tamás – testépítés-fitness edző, testnevelő tanár; Fodorné Ferenci Eszter – táncsport oktató, táncművész; Yegonyan Oxana – nemzetközi koreográfus, táncpedagógus, testnevelő és táncsport mester. Beiratkozás és információ : 06-70-612-9516